A°. 1841. WOENSDAG, 29 SEPTEMBER. N°. 78.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Administrative Policie.

De Procureur Generaal der Kolonie *Suriname*, naar aanleiding van art. 2 en 9 der Publicatie van 19 November 1828 (G. B. sub n°. 17), de Eigenaren van Huizen aan *Paramaribo* herinnerende aan hunne verpligtingen:

1. Om de Straat voor dezelve Huizen, *ter breedte van vijftien voeten, met Schulpen te doen beleggen:* — en
2. Om de Slooten, of zoogenaamde *Trenzen* tusschen de Huizen en den openbaren weg *ter breedte van twee en eenen halven voet*, *te doen bedelven;* —

brengt tevens ter kennis der Ingezetenen:

a. Dat, te rekenen van Maandag, den 11 October e. k., eene ALGEMEENE SCHOUWING zal worden gehouden over alle *Keukens* en *Stookplaatsen;* — en

b. Te beginnen met Maandag, den 25 October daaraanvolgenden, eene gelijke schouwing over de *Straten*, *Trenzen* of *Trekkers*, *enz.;*

rekenende hij, vooral *wat het punt der bedelving betreft*, in het belang der gezondheid van de ingezetenen, op zoodanige medewerking met de Policie, dat, bij de schouwing, van geene overtreding Proces-verbaal zal behoeven te worden opgemaakt.

Paramaribo, den 25 September 1841.

De Procureur Generaal voornoemd,

PH. DE KANTER.

ADVERTENTIEN.

(37061) Heden overleed tot mijne groote droefheid, mijn geliefde Zoon DANIEL, in den ouderdom van 15 jaren en 5 maanden.

Een ieder zal ligt beseffen hoe zwaar deze slag mij treft, en hoe treurig dit berigt voor zijne afwezende Moeder en Betrekkingen zijn zal.

Ik troost mij echter op gronden der Godsdienst, met de hoop des wederziens aan gene zijde des grafs!

Paramaribo, den 27 September 1841

D. STEENVELD.

* * *

Te Huur:

Eenige AKKERS LAND van de GROND *UIT EN THUIS*, aan de rivier *Suriname*. — Te bevragen bij

(37059) J. J. BENNERNAGEL.

(37062) De ondergeteekende recommandeert zich tot het leveren van

Schulpen.

Paramaribo, den 28 September 1841.

P. VAN LEEUWEN.

TOONEEL-GENOOTSCHAP:

POLYHYMNIA.

Zesde Representatie.

MAANDAG, DEN 4 OCTOBER 1841.

JULIE;

Treurspel in Vijf Bedrijven.

Precies *zeven* uren ten Tooneele.

Paramaribo, den 28 September 1841.

(37060) H. W. A. IJVEL.

Publieke Veilingen.

Departement der Onbeheerde Boedels en Weezen.

DINGSDAG, 28 SEPTEMBER 1841.

Het HUIS en ERF, aan de Hoogestraat, La. E. No. 307, Oude Wijk La. D. No. 792; aankomende den Boedel THERESIA HENDRIKA STOLKERT. Bij opbod *ƒ* 2,500. J. A. JACOT Jr — Bij afslag *ƒ* 70. C. E SANCHES.

Nieuwstijdingen.

Wij ontleenen het volgende uit de Haarlemsche Courant, dd. 10 Julij 1841.

De Nederlandsche Maatschappij ter bevordering van *Nijverheid* gevestigd binnen *Haarlem*, ziet, onder anderen, op de navolgende prijsvragen, van welke de termijn van inzending *na* September 1841 verstreken is, de antwoorden te gemoet, namelijk:

No. 11. De *Agave Americana* (*Aloë*) en het zoogenaamd *Nieuw Zeelandsch Vlas* (*Phormiumtenax*) in onze *Oost-* of *West-Indische Bezittingen* in het groot aankweeken en van de daarvan te verkrijgene Vezelstof, 150 kilogr. (300 ℔ *oud* gewigt) met behoorlijk verslag, inzenden; de *gouden medaille* en *ƒ* 500.

No. 19. Voor een voldoend antwoord, over den aard en de zamenstelling van den *Indigo*, van de soorten in ons Vaderland gebruikt en derzelve kenmerken; en opgave van het beste middel, om deszelfs deugdelijkheid te onderkennen en de hoeveelheid kleurstof in den *Indigo* te bepalen, de *gouden medaille* en *ƒ* 300.

No. 25. Aan hem, die in onze West-Indische Bezittingen *Caoutschouc* zal bereiden, in prijs gelijk staande met de van elders aangevoerde, de *gouden medaille*.

— Op het Instituut van Opvoeding en Onderwijs, had op den 1 Julij ll. het openbaar examen plaats; de navolgende jongelingen, geboren te *Suriname*, werden onder anderen, bij deze gelegenheid met prijzen begiftigd:

Voor betoonde vlijt en gemaakte vorderingen: *E. Richter.*

In de Nederduitsche Taal: *S. Lyon.*

In de Engelsche Taal: *D. Lyon.*

In de Aardrijkskunde: *G. Cordua.*

Mengelingen.

HET JAARLIJKSCH INKOMEN VAN DEN HOED.

Een boer trad eens in eenen winkel, en zijnen hoed op de toonbank leggende, verzocht hij den koopman, hem zes francs op dit pand te willen leenen.

»Houdt gij mij voor een' zot?" antwoordde hem de koopman, »ik zou geene twee sous voor zulk een vod willen geven."

»Zoo als hij daar ligt," hernam de boer, »zou ik hem u voor geene twintig kroonen willen afstaan; en nogtans heb ik het geld noodig, dat ik van u vraag. Acht dagen geleden verkocht ik hier koren, waarvoor ik heden het bedrag moest ontvangen; ik rekende hierop, omdat ik morgen mijn hoofdgeld moest betalen, zoo ik ten minste mijn huisraad niet in beslag wil zien nemen; maar de arme man, die het mij schuldig is, heeft van daag zijnen zoon begraven. Zijne vrouw is ziek van droefheid, en zij kunnen mij niet eerder dan over acht dagen voldoen. Daar ik dikwijls mijne waren bij u koop en gij mij voor een' eerlijk' man kent, dacht ik bij mij zelven, dat gij er geene zwarigheid in zoudt vinden, om mij de zes francs, die ik noodig heb, te leenen. Dit zegt weinig voor u, maar voor mij is het veel. In alle geval, ziedaar mijn hoed, die u voor de teruggave instaat; het is een zekerder waarborg dan gij wel denkt."

De koopman haalde bij dit verhaal al lagchende de schouders op en keerde den boer onmeêdoogend den rug toe.

De graaf van R. bevond zich bij toeval in den winkel. Hij had met aandacht naar het gesprek van den boer geluisterd en was getroffen over het eerlijk voorkomen, dat op zijn gelaat uitblonk. Hij naderde hem zachtkens en stak hem zes francs in de hand, zeggende: »Ziedaar hetgeen gij vraagt, mijn vriend! daar niemand u eene dienst wil doen, zal ik u denzelven bewijzen." Hierop vertrok hij ijlings, eenen blik van verontwaardiging op den koopman werpende, en zijne koets was reeds verre weg, voordat de boer, van verwondering en vreugde als verpletterd, weder eenigzins tot zich zelven was gekomen.

Eene maand daarna reed de graaf van R. in zijn rijtuig over de Pont-Neuf; hij hoorde eene stem, die den koetsier vruchteloos toeriep stil te houden. Hij stak het hoofd uit het portier en zag op het voetpad eenen man, die uit al zijne magt liep, om de paarden in te halen. Hij trok aan de koord om zijnen koetsier te doen stil houden. Op hetzelfde oogenblik vliegt de man naar het portier, en zegt tot hem:

»Vergeef mij, mijnheer! dat ik mij buiten adem heb geloopen, om u te kunnen bereiken. Waart gij het niet, die mij, eene maand geleden, bij eenen koopman zes francs in de hand stopte?"

»Ja, mijn vriend! ik herinner het mij."

»Welnu, mijnheer! zie hier uw geld, dat ik u terug breng. Gij liet mij toen

geenen tijd over om u te bedanken, veel minder om u naar uwen naam en woonplaats te vragen. De koopman kende u niet. Ik heb hier alle zondagen post gevat, om te zien of ik u niet te eenigen tijd vinden zoude; eindelijk ben ik zoo gelukkig geweest. Ik zou nimmer gerust hebben kunnen zijn, indien ik u niet ontmoet hadde. Mogt God u en uwe kinderen beloonen voor de dienst, dien gij mij bewezen heb."

»Ik wensch mij zelven geluk," antwoordde hem de graaf, »zulk eenen eerlijken man eene dienst te hebben bewezen; maar ik beken u, dat ik geenszins staat maakte, dit geld weder terug te zullen bekomen. Het was een klein geschenk, dat ik voornemens was u te doen."

»Ik wist er niets van, mijnheer!" hernam de boer; »en ook ontvang ik geen geld, dan wanneer ik het verdien. Ik had niets voor u verrigt en gij hebt veel voor mij gedaan, door mij hetzelve te leenen. Wees zoo goed en neem het terug, bid ik u.

»Neen, mijn vriend! het behoort noch aan mij, noch aan u. Doe mij het vermaak, om er iets voor uwe kinderen voor te koopen en dit kleine geschenk hun uit mijnen naam aan te bieden."

»Zeer wel, mijnheer! het zoude mij leelijk staan dit u te weigeren."

»Nu is de zaak afgedaan; laat ons er geen woord meer over spreken. Maar verklaar mij eene zaak, die sedert het gebeurde niet opgehouden heeft mijne nieuwsgierigheid te kwellen. Op welken grond durfdet gij zes francs voor uwen hoed vragen, die naauwelijks zes sous waardig is?"

»Omdat hij voor mij de grootste waarde heeft, mijnheer!"

»Hoe zoo, mijn' vriend! bid ik u?"

Ik zal u de geschiedenis verhalen:

»Het is eenige jaren geleden, dat de eenige zoon van den heer onzes dorps, op de gracht glijdende, onder het ijs viel. Ik werkte in de nabijheid; hoorde het geschreeuw, schoot toe, en wierp mij geheel gekleed in het gat; ik had het geluk er het kind uit te halen en het levend aan zijnen vader terug te geven. Hij was voor deze dienst niet ondankbaar. Hij schonk mij eenige morgen lands met eene kleine som om er eene hut op te bouwen, waarin ik mijn huishouden kon opzetten. Dit was nog niet alles; daar ik mijnen hoed in het water verloren had, zette hij den zijnen op mijn hoofd, zeggende: dat hij er wel eene kroon in deszelfs plaats op wilde doen prijken. Gij ziet dus wel, dat ik van dezen hoed houden moet. Ik draag hem weinig in mijn dorp. Alles herinnert mij aldaar genoegzaam aan de nagedachtenis van mijnen weldoener; ofschoon hij dood is, is er niets, zoo wel mijne kinderen, mijne vrouw, mijne hut als mijn akker, dat niet van hem spreekt. Maar wanneer ik naar de stad ga, draag ik altijd zijnen hoed, om iets bij mij te hebben, dat mij aan hem denken doet. Het spijt mij slechts, dat hij begint te slijten. Zie, hij krijgt gedaan; doch zoo lang er een stuk aan blijft, zal hij onwaardeerbaar in mijne oogen zijn."

De graaf was door dit verhaal zeer bewogen; hij haalde zijn' brieventasch uit den zak, nam er eenen brief uit en gaf den omslag aan den boer. »Ziedaar mijn vriend," zeide hij, »ik ben genoodzaakt u te verlaten, maar hier hebt gij mijne woonplaats; kom mij zondag morgen bezoeken."

De boer liet zich op den bepaalden tijd vinden. Zoodra hij aangediend was, ging de graaf hem te gemoet en hem bij de hand vattende, zeide hij tot hem: »mijn waarde vriend! gij hebt mij geenen eenigen zoon gered, maar niettemin eene groote dienst bewezen, dat wil zeggen, gij hebt mij de menschen meerder doen beminnen, door mij te bewijzen, dat er nog eerlijke en dankbare harten bestaan. Alzoo de hoeden met zoo veel eer uw hoofd versieren, zie hier er een van mij. Ik verlang niet, dat gij dien van uwen weldoener ter zijde zult leggen; alleenlijk eisch ik van u, dat gij, zoodra het niet meer mogelijk zal zijn den uwen te dragen, den mijnen in de plaats zult nemen, terwijl gij elk jaar op dezen dag er eenen vinden zult, om dezen te vervangen.

Deze instelling was slechts een geschikt voorwendsel, waarvan de graaf zich bediende om de fierheid van den boer niet te beleedigen; hij wist maar al te wel dat men moet trachten de gevoelens te verheffen van diegenen, wie men verpligt. Na zijn hart door deze eerste gemeenzaamheid te hebben gewonnen, kreeg hij genoegzaam vermogen op hem, om zich het regt aan te matigen van welvaart in zijn huisgezin te verspreiden, dat door ongelukken bijna in den grond was geboord; en hij had het genoegen hetzelve even gelukkig door erkentelijkheid te zien als hij zelf door zijne weldaden was.

SUPPLIEK EN REPLIEK.

Toen een der laatste Koningen van Saksen, in het begin zijner regering, door het land reisde, kwamen er vele boeren bij hem met smeekschriften, waarin zij dringend om de afschaffing der jagt op de wilde varkens verzochten, daar om deze de wilde zwijnen onderhouden werden, die veel kwaads aan hunne velden deden.

Daar het getal dezer smeekschriften zeer vermenigvuldigde, las de Koning die eindelijk niet meer; maar zeide tot de boeren, dat aan hun verzoek zoude voldaan worden. Nu kwam onder anderen eene arme vrouw hem mede een smeekschrift overhandigen, en de Koning zeide zeer genadig tot haar: »Wees gerust goede vrouw, wij zullen ze allen doen doodslaan." — Nu begon de vrouw te weenen en te jammeren en bad om Gods wil hen te laten leven. Zij verzocht namelijk, om eene ondersteuning voor hare dochter, de weduwe van eenen onderofficier, die drielingen had ter wereld gebragt.

ANEKDOTE AANGAANDE DEN HOOGLEERAAR *JOHANNES ANDREA.*

Johannes Andrea was de zoon van een Priester en een beroemd Hoogleeraar in het Kanoniek Regt, waarin hij in de eerste helft der XIVde Eeuw onderwijs gaf te Padua, Pisa en Bologna. Zijne dochter, Novella geheeten, was in het Kanoniek Regt zoo bedreven, dat zij, wanneer haar vader door krankheid of andere oorzaken verhinderd werd, zijne lessen hield en collegie gaf. Andrea zelf was zoo klein van persoon, dat toen hij bij Bonifacius VIII., als afgevaardigde van de Universiteit te Bologna ten gehoor werd ingeleid, deze hem tot drie malen toe gebood op te staan, dewijl hij meende, dat Andrea, uit diepen eerbied, op zijne knieën voortkroop. Dit misverstand bragt den geleerden man in geene geringe verlegenheid, uit welke echter een der kardinalen hem redde, door aan te merken, dat hij een tweede Zaccheus was; welk gezegde een algemeen gelach veroorzaakte.

Een Zendeling in *Frankrijk* trof een Italiaan aan, die hem verhaalde, hoe hij naar *Frankrijk* gekomen was, welke rampen hem en zijne familie reeds getroffen hadden, en hoe treurig zijn toestand was. »Wat gij daar zegt;" antwoordde de Zendeling; »bewijst mij, dat uw leven vol rampen is; maar bedenkt toch, dat wij niet altijd op aarde blijven!" »Dat is waar, mijn Heer!" zeide hij: »ons leven is eene reis." »Ja — en die reis brengt ons voor Gods regterstoel. Het is van belang, dit te bedenken." Bij deze woorden zag de Italiaan den Zendeling verbaasd aan, als of hij twijfelde, en niet wist, of het spotternij dan of het ernst was. Eindelijk zeide hij: »gij gelooft dan aan eenen God? Ik ook: maar ik dacht, dat de Franschen er niet meer aan geloofden, want, sedert ik in dit land ben, hoor ik niets dan lasteren en vloeken. Gij zijt de eerste, die tot mij van God spreekt."

Na den slag bij Dresden vond een Geestelijke, die het slagveld bezocht, om te zien, of hij eenige hulp of vertroosting kon toebrengen, eenen jongen, zwaar gewonden Russischen soldaat, die in een Russ. N. Testament las, dat naast hem lag, en nog wel in een exemplaar in kwarto. Zijne moeder had het hem, gelijk hij zeide, medegegeven, toen hij uittrok, hij had het in zijn randsel met zich gedragen, en genoot nu onder den blooten hemel, en in zijne smarten, uit dat dierbaar boek, zijnen troost.

De generaal Jaubert, na zijnen roemrijken togt door Tyrol, kwam bij den generaal en chef Buonaparte, aan deszelfs hoofdkwartier terug, en meldde zich aan, om denzelven te spreken. Een schildwacht, die de stellige order had, om niemand, wie hij ook was, tot het kabinet van Buonaparte door te laten, alwaar de krijgsman werkzaam was, weigerde den doortogt aan den generaal Jaubert; deze sloeg echter geene acht op de consigne en ging bij zijnen chef binnen. De schildwacht, die vreesde gestraft te zullen worden, zocht zich te verontschuldigen, maar Buonaparte antwoordde hem: »Stel u gerust! hij, die tot in Tyrol heeft kunnen doordringen, kan ook wel eenen schildwacht overrompelen!"

GEDACHTEN.

Het is met een' schrijver en zijne werken dikwijls als met een' vader en zijn kroost; hoe meer kinderen er van hem het licht zien, hoe armer hij wordt.

Wanneer twee lieden op de schaal der geregtigheid staan, slaat de evenaar het meest over naar hem, die, daar zijne zakken met goud gevuld zijn, het zwaarste weegt.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het gekoperd driemast Galjootschip Anna en Maria, Kapt. Daniel Steenveld. —— Adres bij Leijsner en Scheffer. —— Sluit MORGEN.

Het Nederlandsch Kofschip Remko, Kapt. G. R. Glim. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

Het Nederlandsch Kofschip Amsterdam, Kapitein Laurens Wildschut. —— Adres bij Gebroeders Reijns.

Het Nederlandsch Kofschip Adolph Frederik, Kapt. G. Zwanenburg. —— Adres bij J. L. Gellée.

Het Nederlandsch Kofschip Koophandel, Kapt. C. E. Hoeksma. —— Adres bij Van West & de Hart. Sluit 10 October.

Stand der Maan.

1	*SEPTEMB.*	VOLLE MAAN.
8	»	LAATSTE KWARTIER.
15	»	NIEUWE MAAN.
22	»	EERSTE KWARTIER.
30	»	VOLLE MAAN.

Watergetijen.

		Hoog Water.		Laag Water.
29 WOENSDAG.	's morgens	5-06	's avonds	11-06
30 DONDERDAG.	»	6-00	»	12-00
1 VRIJDAG.	»	6-51	»	12-51
2 ZATURDAG.	»	7-42	»	1-42

GEDRUKT BIJ GEZUSTERS SERRES.